UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

§. 1. An valeat dispensatio dispensationis, & potestatis dispensandi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-78172

Visual Library

§. V. *In quinta Clauſula præſcribitur revalidatio Matrimonii.*

SI fortè Matrimonium inter impeditos per impedimentum dirimens, contractum fuit cum fuerit nullum, revalidari per novum conſenſum debet: id ergo monet in hac Clauſula Pontifex. Nos autem de hac revalidatione commodiùs tractabimus pluribus infra *tr. 4. de conſenſu c. 7.*

§. VI. *In ſexta Clauſula advertitur, hanc diſpenſationem valere tantum pro foro Conſcientiæ.*

1. QVandoquidem Diſpenſatio, de qua agimus, expedienda eſt, per viam pœnitentiariæ, quia eſt pro impedimentis occultis, ideo rectè advertit Pontifex: eam dari ſolùm pro foro interno. Iudex ergo in externo foro procedere poterit in hoc caſu, ac ſi ei Matrimonio diſpenſatum non fuiſſet.

2. Verùm non eſt negandum, ſi Iudex ſciat, ejuſmodi diſpenſationem fuiſſe datam, poſſe interdum illi acquieſcere, immo rectè Filliucius *tract. 10. de matr. p. 2. cap. 10. num. 358.* notat, poſſe evenire, ut Confeſſarius (habita licentia, ut ſuppono à Pœnitente) faciat fidem apud Iudicem ſe abſolviſſe, & diſpenſaſſe. Ex quo Teſtimonio diſſimulare Iudex poterit, & Matrimonium illud non condemnare. Poteſt item contingere, ut Parochus, vel Epiſcopus nolit aſſiſtere huic Matrimonio, quia ſcit, impedimentum occultum eſſe inter contrahentes; tunc ergo Confeſſarius poterit, per ſimilem licentiam Pœnitentis, certiorem facere Parochum, vel Epiſcopum, qui ſanè ad ejuſmodi Teſtimonium acquieſcere omnino debebunt.

§. VII. *In ſeptima Clauſula præcipitur lacerari literas.*

EXecutor horum impedimentorum, quæ occulta ſupponuntur, nullas literas, nullamque fidem debebit dare iis, quibus diſpenſationem concedit (Excipe, quæ diximus *§. præc. n. 2.*) ipſumque Summi Pœnitentiarii, Breve, ſeu Reſcriptum, ex cuius vi diſpenſationem expediit, lacerare, vel, quod idem eſt, comburere, obligabitur: id quod non rarò ſub pœna excommunicationis præcipitur, quia ut habet *ibidem n. 357.* Filliucius, Pontifex non vult, ut ſic diſpenſatus, uti poſſit ea diſpenſatione in foro externo.

At, poteritne Confeſſarius illud Breve apud ſe retinere?

Reſpondeo. Cum certè ad aliam uſum, non verò ad forum externum, ut ſupponimus, retineat, erit materialis retentio, unde, nec ipſi, ut vult idem Filliuc. *ibid.* prohibita, maximè, ſi in illo aliqua fiat ſciſſura, præſertim ſigilli, &c. Addit Sanch. *l. 8. matr. d. 34. n. 42.* Si ejuſmodi Breve apud ipſum diſpenſatum remaneat, non propterea invalidam fore diſpenſationem; nam, quando Pontifex Delegato dicit. *Quod ſi retinuerit, nihil illi præſentes literæ ſuffragentur*, ſenſus eſt, nihil ſuffragentur in foro externo.

CAPVT XIV.

De Duratione Diſpenſationis, & Poteſtatis diſpenſandi.

§. I. *An ceſſet, ſeu valeat Diſpenſatio, ſeu diſpenſandi poteſtas, ſi non acceptetur?*

1. HIc ſunt tria fere certa, unum controverſum. Certum eſt Primò, ſi tu petas à Pontifice v. g. per medium tuum Procuratorem diſpenſationem, vel poteſtatem diſpenſandi, & Pontifex concedit, valet gratiam; ita Sanch. *l. 8. matr. d. 26.* quia jam adeſt acceptatio in perſona tui Procuratoris, cui mandatum dediſti.

2. Certum eſt Secundò. Si, te neſciente, aliquis eaſdem gratias impetret, validè impetrare, validè impetrari omnes gratis pro alio neſciente, teſte Sanc. *ibid. c. Si motu proprio de Præben. in 6.* Quia enim, ſicuti generalem animum habet lucrandi Domines liberales, ita, & has gratias, & privilegia, quæ aliquid donant, nempè exemptionem à lege. Ad complementum tamen valoris requiri tua acceptatio, ut illa gratia uti poſſis, & ad quoſdam alios effectus, ut infra indicabuntur. Si igitur res ita ſe habet in ceteris gratiis, ita etiam ſe habebit in diſpenſationibus Matrimonialibus. Immo in his, quoad impedimenta Conſanguinitatis, vel Affinitatis eſt illud peculiare, ut ſi ſciatur, vel acceptentur ab uno ex conjugibus, ſit ex eo capite valida diſpenſatio; Cum enim tunc diſpenſetur in impedimento afficienti utramque perſonam, acceptatio unius, ne careat ſuo affectu, prodeſt etiam alteri.

3. Certum eſt etiam Tertio, ſi aliquo tempore nolueris acceptare prædictas gratias, poſſe poſtea, quandocunque volueris, illas validè acceptare, quia donec Pontifex ſeu Princeps eas non revocaverit, ſemper perſiſtent, [illegible] adeo eas acceptare tibi integrum ſemper erit.

4. Hæc ſunt certa. Controverſum eſt, an, ſi impetrata diſpenſationem de impedimento, quo laborant vir, & mulier, neſcientes, ſive bona, ſive mala fide procedant ad matrimonium, matrimonium infirmetur ex aliquo capite? Verùm de hac quæſtione à me infra *tract. 4. de Conſenſu c. 2. §. 2.* dicetur ſatis.

§. II. *An ceſſet ex renunciatione? Quid ex non uſu?*

1. IMpetraſti diſpenſationem, ſeu gratiam, & acceptaſti, illam tamen tunc renuntias, petitur [illegible] Quod enim eam poſſis renunciare certum eſt, quia quilibet poteſt renunciare ſuam rem, quales eſſe ſupponimus hæ gratiæ, & privilegia conceſſa in vtilitatem propriæ perſonæ, nam conceſſa alicui in favorem ſtatus, ut privilegium Canoni conceſſum Clericis, non poſſe à Clerico renunciari, ſcimus omnes.

2. Reſpondeo, Si Superior legitimus tum renunciationem acceptavit, expirat gratia; Si nondum acceptavit, non expirat. Ratio prioris partis eſt, quia, ſi tu gratiæ renuntiaſti, & Superior acceptavit, jam amplius illa tua non eſt. Ratio partis poſterioris eſt, quia, ſicuti univerſaliter Donatio alicujus rei non acceptata, non transfert rei dominium in alterum, ſed remanet res in Donante, ita, in renunciatione gratiæ non acceptata à Superiore remanet ea gratia in ipſo renuntiante.

3. Hinc ſequitur Primo, ut quamvis millies renunciaverit quis impetratæ diſpenſationi, etiam lacerando literas conceſſionis, poſſit illa vti, quis dum Superior renunciationem non acceptat, remanet gratia apud diſpenſatum.

4. Superior autem legitimus, qui, in caſu noſtro Diſpenſationum Matrimonialium, acceptare renunciationem valeat, eſt ſolus Summus Pontifex, quia univerſaliter ille, vel ejus Superior poteſt renunciationem gratiæ acceptare, qui illam concedere poteſt. Vnde fit, ut Ordinarius loci, & Confeſſarius, quibus ſolet committi poteſtas diſpenſandi, non poſſint (ut notat Caſtrop. *l. 1. tr. 3. d. 4. p. 17. n. 10.*) legitimè renunciationem diſpenſationis acceptare, quia in reſcripto Pontificis conceditur quidem illis dicta poteſtas diſpenſandi, ſed nihil de poteſtate renuntiationem acceptandi.

5. Sequitur Secundò, ex non vſu diſpenſationis, neque illam ceſſare, ut vult Pont. *l. 8. matr. c. 18. §. 3. n. 10.* Sanch. *l. 8. de mat. d. 32. n. 7.* Caſtr. *l. c. p. 18. n. 3.* quia ſi ceſſaret, certè non aliunde, niſi, quia tacitè per non vſum v. g. quinque, octo, decem annorum intelligeretur renunciata, ſed renuntiatio ſola, ut dictum eſt, etiam expreſſa non ſufficit ad gratiæ ceſſationem, ergo multo minus tacita.

§. III. An